

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/94/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320010601
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1320010601.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného V. N. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/, písm. g/, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. f/ Trestného zákona a iné, o odvolaní Okresnej prokuratúry Bratislava III, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 6T/95/2020-303 zo 07.októbra 2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. marca 2022, pomerom hlasov 3:0, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

V. N., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom Y., adresa na doručovanie: Y., G. XXXX/XX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej veci,
u k l a d á

podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 6T/95/2020-303 zo 07.10.2021 bol obžalovaný V. N. uznaný vinným v bode 1) z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona formou pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a v bode 2) zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/, písm. g/, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. f/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že
v bode 1/

dňa 06.02.2020 v čase o 17.30 hod. v meste Bratislava na Trnavskom mýte, v tam situovanom podchode na eskalátorovom schodisku smerujúcom na zastávku mestskej hromadnej dopravy, pristúpil do bezprostrednej blízkosti k Y. Y., ktorej siahol do kabelky prevesenej cez rameno a mienil jej odcudzit' tam uložené veci osobnej povahy, vrátane peňaženky s finančnou hotovosťou, pričom však menovaná poškodená na ramene zacítila tlak ruky obvineného, v čoho dôsledku si kabelku pritiahla k telu a zamedzila tak obvinenému v dispozícii s kabelkou a zároveň sa k obvinenému otočila, ktorý ju verbálne hnal po schodisku, ktorým výzvam však nevyhovela, pričom stojac vedľa seba na schodíku eskalátora

poškodenú opľul priamo do tváre a následne zrýchleným krokom unikol na neznáme miesto, čím by spôsobil poškodenej Y. Y., nar. XXXX, škodu krádežou,
v bode 2/

dňa 10.02.2020 v čase o 19.50 h v Bratislave na Vajnorskej ulici 10645/100 v OC VIVO v predajni LIDL, počas toho, ako sa poškodený Y. I., nar. XXXX, naťahoval pre tovar, ktorý bol v mraziacom boxe, mu ľavou rukou vytiahol z ľavého vonkajšieho vrečka bundy pánsku koženkovú peňaženku čiernej farby neznámej značky s obsahom 170,- Eur v hotovosti občiansky preukaz, vodičský preukaz, technický preukaz, kartičku poistenca Všeobecne zdravotnej poisťovne, preukaz onkologického pacienta, platobnú kartu VÚB banky, zavodni a podnikový preukaz všetko na meno poškodeného, čím mu spôsobil škodu vo výške 170,- Eur pričom uvedeného sa dopustil napriek tomu, že bol dňa 26.08.2019 Pohotovostnou motorizovanou jednotkou Odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva v Bratislave, č. bloku 11176126 postihnutý za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1991 Zb. o priestupkoch účinného v čase spáchania priestupku a hoci bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nitra sp. zn. 6 T 62/2019 20.09.2019, právoplatným dňa 01.02.2020 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. c) Trestného zákona,

Obžalovanému V. N. bol podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, § 38 ods. 5, § 42 ods. 1, § 39 ods. 4 (per analogiam), uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 44 mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 62 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu pobytu na území Bratislavy a Bratislavského samosprávneho kraja na dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava 1. sp, zn, 4T 4/2021 zo dňa 12.03.2021, právoplatný dňa 12.03.2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody voči poškodenému Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, G., vo výške 170 €.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej lehote uvedenej v § 309 Trestného poriadku, podal odvolanie prokurátor okresnej prokuratúry a to výlučne do výroku o treste v jeho neprospech.

Dôvody odvolania okresnej prokuratúry boli súdu doručené dňa 22.10.2021 a v týchto prokurátor konštatoval, že s uloženým trestom sa nemôže stotožniť, pretože nebol uložený v medziach zákonom upravenej trestnej sadzby. Poukázal na ustanovenia § 212 Trestného zákona so zameraním sa na trestné sadzby pre jednotlivé odseky uvedeného paragrafu, odcitoval ustanovenie § 38 ods. 5 a ods. 8 Trestného zákona, ku ktorému dôvodil: „V intenciách citovaného ustanovenia sa, postupom podľa § 38 odsek 8 Trestného zákona, dolná hranica trestnej sadzby u osoby obžalovaného zvýšila o jednu polovicu z rozdielu medzi zákonom ustanovenou hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby, teda na 6 rokov a 6 mesiacov“ ako aj ustanovenie § 39 ods. 4 Trestného zákona, ku ktorému uviedol: „Aplikáciou citovaného ustanovenia Trestného zákona sa vyššie vymedzená dolná hranica trestnej sadzby obžalovaného môže znížiť o jednu tretinu, ktorá výsledné predstavuje 4 roky a 4 mesiace, to jest 52 mesiacov“ a doplnil: „Z vymedzených skutočností tak vyplýva, že pokiaľ súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody za prihladnutia na ním opätovné spáchanie zločinu podľa § 38 odsek 5 Trestného zákona a naň nadväzujúc za aplikácie mimoriadneho zníženia ukladaného mu trestu podľa § 39 odsek 4 Trestného zákona len vo výmere 44 mesiacov, uložil tak obžalovanému trest pod dolnú hranicu zákonom ustanoveným spôsobom upravenej trestnej sadzby. V posudzovanej trestnej veci je zároveň nevyhnutné vziať na zreteľ, že osoba obžalovaného je zrejším recidivistom páchajúcim predovšetkým majetkovú trestnú činnosť formou skutkov krádeží, ktoré i predchádzajúce obžalovanému súdmi uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody a ich výkon nemali na tohto žiaden nápravný vplyv, respektíve prevýchovný účinok a neodradili ho od páchania ďalšej a tej istej trestnej činnosti, v čoho dôsledku nie je dôvodné a opodstatnené tomuto ukladať trest odňatia slobody až na dolnej hranici mimoriadne zníženej trestnej sadzby, ale v rozmedzí minimálne presahujúcom 4 roky a 4 mesiace až 6 rokov a 6 mesiacov V danej nadväznosti nemožno opomenúť, že u osoby obžalovaného sú dané podmienky uloženia mu trestu

súhrnného podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona, v čoho dôsledku sa mu v intenciách ustanovenia § 42 odsek 2 Trestného zákona súčasne zrušuje výrok o treste uloženom mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, spisovej značky 4T/4/2021 zo dňa 12.03.2021, právoplatným toho istého dňa 12.03.2021, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, ako i trest zákazu pobytu na území Bratislavy a Bratislavského samosprávneho kraja na dobu 2 roky, ktorý trest zákazu pobytu je naďalej opodstatnené obžalovanému opätovne, postupom podľa § 62 odsek 1 Trestného zákona, uložiť. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem preto, aby odvolací Krajský súd v Bratislave v súlade s ustanovením § 321 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava III, spisovej značky 6T 95/2020 zo dňa 07.10.2021, vo výroku o treste a postupom podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo vymedzenej časti zmenil odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obvinenému uložil podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona, § 38 odsek 5 Trestného zákona, § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 39 odsek 4 (per analogiam) Trestného zákona, súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v minimálnej, resp. presahujúcej výmere 52 mesiacov a obvineného podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona na jeho výkon zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia, ktoré ostatné výroky o treste týkajúce sa zrušenia výroku o treste (v kontexte ukladaného súhrnného trestu) a opätovného uloženia trestu zákazu pobytu, ponechal.“

K dôvodom odvolania poskytol svoje vyjadrenie obžalovaný a to prostredníctvom obhajcu, ktoré bolo súdu doručené dňa 07.12.2021 a v tomto obhajca dôvodil: „V nadväznosti na prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava III podané odvolanie, ako aj skutočnosť, že sa stotožňujem s výrokom o treste obsiahnutým v Rozsudku, úctivo žiadam, aby Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 6T/95/2020 zo dňa 07.10.2021. V prípade, že by odvolací súd dospel k záveru, že trest uložený Rozsudkom nebol uložený v medziach Trestným zákonom upravenej trestnej sadzby, úctivo žiadam, aby Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil Rozsudok vo výroku o treste a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo vymedzenej časti zmenil Rozsudok vo výroku o treste a s prihliadnutím na poľahčujúce okolnosti, t.j. priznanie a oľutovanie skutku uložil mi podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 4 (per analogiam) Trestného zákona, súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v minimálnej výmere a na jeho výkon ma podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia, ktoré ostatné výroky o treste týkajúce sa zrušenia výroku o treste (v kontexte ukladaného súhrnného trestu) a opätovného uloženia trestu zákazu pobytu, ponechal.“

Preskúmaná vec bola tunajšiemu súdu predložená na rozhodnutie o opravnom prostriedku dňa 21.12.2021.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona Pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona

(2) Súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatela

d) v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu, alebo

(4) V konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. *) Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

(2) Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchateľovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnoty, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona Súd zaradí páchateľa na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e, ods. 2 Trestného poriadku

(1) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

(2) Ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

(3) Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka krajskej prokuratúry pridržiavajúc sa argumentácie uvedenej okresnou prokuratúrou v písomnom odôvodnení odvolania, navrhla zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby odvolací súd rozhodol sám tak, že obžalovanému uloží nepodmienečný trest minimálne vo výmere 52 mesiacov a na výkon uloženého trestu obžalovaného navrhla zaradiť do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a ponechať uložený trest zákazu pobytu.

Obhajca obžalovaného predniesol: „My sa pridržiavame písomne podaného vyjadrenia, navrhujeme uložiť trest nepodmienečný súhrnný na minimálnej výmere a ponechanie trestu zákazu pobytu.“

Obžalovaný uviedol: „Ja som od začiatku spolupracoval, som sa priznal, som ochotný nahradiť aj škodu, je mi ľúto čo som spravil. pripomínam, že mám uložený aj trest zákazu pobytu dva roky.“

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Okresnou prokuratúrou Bratislava III bola dňa 21.08.2020, pod č.k. 3Pv 86/20/1103-24 podaná obžaloba na obžalovaného V.

N. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a vec bola na okresnom súde zapísaná pod sp. zn. 6T/95/2020 a dňa 06.11.2020 pod č.k. 3Pv 133/20/1103-21 pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/, písm. g/, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. f/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona a vec bola na okresnom súde zapísaná pod sp. zn. 3T/129/2020, pričom uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 24.03.2021, č.k. 3T/129/2020-138 boli obe veci spojené na spoločné konanie s tým, že spojená vec bude vedená pod sp. zn. 6T/95/2020.

Nadriadený súd pripomína, že rozsudok bol odvolaním napadnutý len zo strany okresnej prokuratúry a to len ohľadne výroku o treste.

Teda na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie podané okresnou prokuratúrou je dôvodné, avšak aj v inom smere ako sa domáha.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

Vo vzťahu k žalovaným skutkom obžalovaný V. N. na hlavnom pojednávaní, po tom ako bol poučený o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku a po poučení podľa § 257 ods. 5 až ods. 8 Trestného poriadku s tým, že ak urobí vyhlásenie o vine resp. nepoprie spáchanie skutku bude súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodovania považovať za priznanie spáchania skutku, pričom vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné ani odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, urobil vyhlásenie o vine (§ 257 Trestného poriadku), kedy predniesol: „som vinný zo spáchania skutkov, pre ktoré som obžalovaný“ a na všetky otázky položené mu v súlade s ustanovením § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Trestného poriadku odpovedal „áno“, prvostupňový súd vyhlásenie prijal a zároveň rozhodol, že vo vzťahu k priznaným skutkovým okolnostiam dokazovanie nebude vykonané a rozhodol o vykonaní dôkazov súvisiacich s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení.

Správne potom postupoval súd prvého stupňa, keď uznal obžalovaného V. N. vinným zo skutkov a právneho posúdenia podľa podaných obžalôb a krajský súd dodáva, že vyhlásenie obžalovaného a následne prijatie tohto vyhlásenia súdom, tvorí prekážku, ktorá neumožňuje odvolaciemu súdu z podnetu podaného odvolania meniť priznaný skutkový stav ani právnu kvalifikáciu, nakoľko proti takémuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť, uznesenie je právoplatné, vykonateľné a preto ho nemôže meniť ani odvolací súd v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na správne zistený skutkový stav a plnú trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného nepochybil okresný súd, keď konanie obžalovaného právne posúdil ako je uvedené v napadnutom rozsudku a takto uznal obžalovaného V. N. za vinného.

Svoje rozhodnutie o treste odôvodnil nasledovne: „K osobe obžalovaného súd na hlavnom pojednávaní oboznámil odpis z registra trestov a register priestupkov. Obžalovaný bol v minulosti 30 krát súdne trestaný, Obžalovaný skutky uvedené v obžalobe spáchal dňa 06.02.2020 a 10.02.2020, pričom rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 12.03.2021 sp. zn. 4T/4/2021 právoplatný dňa 12.03.2021 bol uznaný za vinného z prečinu krádeže spáchaného dňa 24.09.2020 /teda skutky sú v súbehu/ a bol mu uložený trest odňatia slobody nepodmienečne na 15 mesiacov. Práve k tomuto

rozhodnutiu prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu. Súd pri úvahe o druhu a výške trestu pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Trestného zákona, prihliadol na spôsob spáchania činu - konanie, obžalovaného spočívajúce v úmyselnom prisvojení si cudzej veci, zavinenie vo forme priameho úmyslu, jeho následok, existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti /priznal sa k spáchaniu skutku a tento úprimne oľutoval/, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pritom poukazuje, že obžalovanému bol ukladaný trest v zvýšenej spodnej hranici trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona. Na základe vyššie uvedených okolností prípadu, osobu obžalovaného súd uzatvára, že pre ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného bude potrebné na neho pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody vo výmere 44 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko bol v predchádzajúcich 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Nakoľko súd ukladal trest súhrnný v zmysle § 42 ods. 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanému aj trest zákazu pobytu na území Bratislavy a Bratislavského samosprávneho kraja na dobu 2 roky. Z hore uvedených dôvodov preto súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody ako je uvedený vo výroku tohto rozsudku s tým, že trest uložený týmto rozsudkom je adekvátny a spravodlivý a ktorý splní svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona.“

Prioritne je namieste konštatovať, že úvahy súdu prvého stupňa ako aj okresnej prokuratúry v tom, že prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu, nemožno považovať za správne a v naznačenom smere sa súd aj prokuratúra zásadne mylia a to z nasledovných dôvodov: Totiž uložený súhrnný trest, ktorým bol zároveň zrušený výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/4/2021 z 12.03.2021, právoplatný 12.03.2021 bol uložený v rozpore s ustanoveniami § 42 Trestného zákona ako aj stanoviskom Najvyššieho súdu SR publikovanom pod č. 59 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 7/2018.

Podľa uvedeného stanoviska: Časovým rozhraním medzi viacčinným súbehom trestných činov a trestnoprávnou recidívou je v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona moment vyhlásenia súdom prvého stupňa prvého odsudzujúceho rozsudku za niektorý z trestných činov (skutkov) toho istého páchatela; taký účinok má podľa § 353 ods. 8 Trestného poriadku aj doručenie trestného rozkazu obvinenému. Na účinok uvedený v predchádzajúcom odseku nemá vplyv, ak je rozsudok súdu prvého stupňa zrušený súdom vyššieho stupňa pri rozhodovaní o opravnom prostriedku, alebo ak dôjde k zrušeniu trestného rozkazu zo zákona na základe podaného odporu (§ 355 ods. 10 Trestného poriadku), pokiaľ v ďalšom priebehu trestného konania dôjde k právoplatnému odsúdeniu za dotknutý trestný čin.

Prvostupňový súd uložil súhrnný trest k rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/4/2021 zo dňa 12.03.2021, právoplatný 12.03.2021, pričom zrušil výrok o treste a to i napriek tomu, že neexistoval súbeh trestných činov (skutkov) v prejednávanej veci s trestným činom (skutkom) vo veci Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/4/2021.

Krajský súd dodáva, že ak bol trestný čin spáchaný po oznámení/doručení trestného rozkazu (účinky spojení s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 ods. 8 Trestného poriadku), nejde o súbeh, ale o recidívu (nepravú), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 Trestného zákona.

Teda v konkrétnom prípade obžalovaný V. N. skutok v bode 1) spáchal dňa 06.02.2020 a v bode 2) dňa 10.02.2020. Vo veci Okresného súdu Bratislava I vedenej pod sp. zn. 4T/4/2021, ku ktorému odsúdeniu bol ukladaný súhrnný trest, obžalovaný skutok spáchal dňa 24.09.2020 a rozsudok bol vyhlásený dňa 12.03.2021.

Z odsúdení zaevidovaných v odpise z registra trestov je zistiteľné, že skutky v prejednávanej veci (zo dňa 06.02.2020 a 10.02.2020), sú „ohraničené“, tj. neprichádza do úvahy súbeh s inými trestnými činmi (skutkami), pretože pred skutkom zo dňa 06.02.2020 (skutok 1) napadnutého rozsudku bol obžalovanému dňa 01.02.2020 oznámený/doručený trestný rozkaz sp. zn. 6T/62/2019 z 20.09.2019, právoplatný dňa 01.02.2020, ktorým bol uznaný vinným z prečinu podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona (skutok z 11.05.2019) a po skutku zo dňa 10.02.2020 (skutok 2) napadnutého rozsudku bol obžalovanému oznámený/doručený a to dňa 24.03.2020 trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1T/2/2020 zo 16.01.2020, právoplatný 06.05.2021, ktorým bol uznaný vinným z prečinu podľa § 212 ods. 1 písm. d/, písm. g/ Trestného zákona (skutok z 29.10.2019).

Krajský súd dodáva, že na podklade uvedeného možno jasne konštatovať, že skutky v preskúmvanej trestnej veci (zo dňa 06.02.2020 a 10.02.2020) sú ohraničené oznámenými odsudzujúcimi rozhodnutiami týkajúcimi sa obžalovaného V. N. a to rozhodnutím sp. zn. 6T/62/2019 a sp. zn. 1T/2/2020 z čoho je zrejmé, že skutky v prejednávanej trestnej veci rozhodne netvorí súbuh s iným trestným činom, nakoľko na časovej osi vytvorenej pre prípad posúdenia ukladania súhrnného trestu sú prerušené oznámením/doručením odsudzujúceho rozhodnutia jednak pred spáchaním skutku 1) zo dňa 06.02.2020 ako aj bezprostredne po skutku 2) zo dňa 10.02.2020.

Krajský súd dodáva, že ak bol trestný čin spáchaný po oznámení/doručení trestného rozkazu (...účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 ods. 8 Trestného poriadku), nejde o súbuh, ale o recidívu (nepravú), a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 Trestného zákona.

Okresný súd tým, že uložil súhrnný trest, porušil zákon v ustanovení § 42 Trestného zákona v prospech obžalovaného.

Zistené pochybenie mohol konajúci senát napraviť, čo aj urobil a to na podklade odvolania podaného okresnou prokuratúrou, aj keď prokuratúra akceptovala takto nesprávne uložený trest a namietala iné nesprávnosti ohľadne uloženého trestu, odvolací súd rozhodol v neprospech obžalovaného, ale v súlade so zákonom, keď napravil pochybenie a porušenie zákona, ktoré prokuratúra nenamietala.

V ďalšom odvolací súd k aplikácii ustanovenia § 39 ods. 4 Trestného zákona (per analogiam) a k zníženiu trestu obžalovanému V. N. súdom prvého stupňa, uvádza: Vo všeobecnosti platí, že významným je posúdenie oľutovania skutku v konaní, ktoré sa pojednáva a zároveň platí, že aby súd mohol priznanie sa páchatel'a k spáchaniu trestného činu v akejkoľvek podobe hodnotiť v jeho prospech, musí svedčiť o jeho snahe po náprave a nesmie byť urobené len formálne, pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov. Požiadavkou aby ľútosť páchatel'a bola úprimná, sa kladie dôraz na skutočnosť, že nebude stačiť iba formálny prejav. Vyžaduje sa kvalitatívne vyšší prejav vnútorného postoja páchatel'a k svojmu trestnému činu. Teda súd musí posúdiť otázku podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a, nielen v prípravnom konaní, ale aj po prijatí vyhlásenia o uznaní viny, najmä po využití práva záverečnej reči a posledného slova.

V posudzovanej veci je viditeľné, že obžalovaný V. N. na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine a súd mu priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona a pravdepodobne od toho sa odvíjajúc použil zmierňujúce ustanovenie § 39 ods. 4 Trestného zákona, tj. uloženie trestu v trestnej sadzbe, pri ktorej bola dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby znížená o jednu tretinu, s ktorými úvahami jak okresného súdu tak aj prokuratúra, ktorá podľa obsahu podaného odvolania, uvedený postup akceptovala, sa odvolací súd nemôže stotožniť zdôrazňujúc ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Totíž je potrebné dať do pozornosti, že obžalovaný v prípravnom konaní len ohľadne skutku 1) priznal jeho spáchanie a toto svoje konanie oľutoval (čl. 48 spisu zn. 6T/95/2020), ale vo vzťahu ku skutku 2) spáchanie skutku nepriznal, pričom uvádzal, že neexistuje dôkaz preukazujúci, že skutok spáchal (čl. 28 - vo veci spojenej a pôvodne vedenej pod sp. zn. 3T/129/2020).

Na druhej strane však odvolací súd prihliadol na priebeh hlavného pojednávania, kedy obžalovaný vo vzťahu ku obom skutkom urobil vyhlásenie o vine, ktorú skutočnosť akceptoval aj odvolací súd a do svojho modifikovaného výroku o treste, túto poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona, tj. priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, tiež zohľadnil a prevzal.

Totíž významným je posúdenie priznania a oľutovania skutku v konaní, ktoré sa pojednáva.

Na druhej strane krajský súd nerozumie, prečo zo strany súdu prvého stupňa neboli dôsledne posudzované a zhodnotené príťažujúce okolnosti, keď jednoznačne bolo obžalovanému možné priznať príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, bez ohľadu na to, že trest, podľa výroku napadnutého rozsudku, ukladal s prihliadnutím na § 38 ods. 5 Trestného zákona a následne použijúc ustanovenie § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam.

V osobe obžalovaného sa jedná o 31 krát súdne trestaného (podľa aktuálneho odpisu z registra trestov z 21.03.2022) a potom priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, tj. bol už za trestný čin odsúdený; prichádzalo v danom prípade jednoznačne do úvahy a okresný súd vôbec nevyšvetlil prečo obžalovanému nepriznal túto priťažujúcu okolnosť.

Ak to malo byť z dôvodu, že bolo aplikované ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona (zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o polovicu pri opätovnom spáchaní zločinu) tak uvedený postup nebráni tomu, aby táto priťažujúca okolnosť nebola uvedená vo výroku o treste, i keď trest bol ukladaný podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona. Povinnosť súdu (obligatórna) zakotvená v ustanovení § 38 ods. 2 Trestného zákona - prihliadať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, sa musí uplatniť v každom prípade a to aj vtedy ak súd bude pri ukladaní trestu aplikovať ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, ako to bolo v tomto prípade.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o druhu a výmere trestu, ktorý má byť obžalovanému V. N. uložený, súd prvého stupňa nebol pri posudzovaní všetkých významných skutočností dôsledný a jeho kroky pri ukladaní trestu obžalovanému smerovali k uloženiu trestu neprímerane priaznivému a to i napriek tomu, že trest ukladal v trestnej sadzbe, ktorej dolná hranica zákonom ustanovená, bola zvýšená o polovicu z dôvodu opätovnosti spáchania zločinu.

Podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o polovicu, v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije. Toto ustanovenie predstavuje postup súdu pri trestnom postihu recidívy a pod pojmom opätovne sa rozumie spáchanie zločinu po tom, čo bol páchateľ právoplatne odsúdený za iný zločin, pričom použitie tohto ustanovenia prichádza do úvahy i v prípade, ak bol páchateľ odsúdený za iný trestný čin do 31.12.2005 a tento spĺňa definíciu § 11 Trestného zákona. V kontexte s uvedeným je potom významným odsúdenie Okresným súdom Topoľčany sp. zn. 1T/93/1997 a Okresným súdom Bratislava V sp. zn. 1T/209/2002. Posúdenie tejto okolnosti má zásadný význam pri správnom použití ustanovení Trestného zákona vzhľadom na to, že v týchto prípadoch sa nejedná o súbeh, a teda použitie ustanovení § 41 a § 42 Trestného zákona je vylúčené.

Odvolací súd uvedením ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona do výroku o treste naznačil, že ukladá trest úhrnný a teda uloží trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný a zároveň pri vymedzení trestnej sadzby, v ktorej trest ukladal bral do úvahy a postupoval podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona.

Teda inak povedané, odvolací súd u obžalovaného V. N. zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona, tj. priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, tj. bol už za trestný čin odsúdený, ako aj skutočnosť že za dva trestné činy je nutné ukladať trest úhrnný podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, tj. zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. f/ Trestného zákona, ktorého trestná sadzba je v rozpätí od 3 rokov do 10 rokov a potom, keďže z dôvodu spáchania opätovného zločinu sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvyšuje o polovicu, prichádzalo do úvahy uloženie trestu v upravenej trestnej sadzbe v rozpätí od 6 rokov 6 mesiacov do 10 rokov, v ktorom rozpätí aj trest ukladal.

V kontexte s uvedeným dôsledne prihliadajúc na znenie ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona, potom odvolací súd nevidel dôvod na postup podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona per analogiam, tak ako toto ustanovenie využil prvostupňový súd. Podľa názoru krajského súdu nesprávne v dôsledku nedostatočného posúdenia okolností prípadu, ale najmä osoby obžalovaného V. N., ktorý do času rozhodovania odvolacím súdom už mal v odpise z registra trestov 31 záznamov, k čomu sa žiada zdôrazniť, že odsúdenia zaevidované pod poradovými číslami 27., 28., 29., 30., 31., sú výlučne za trestný čin krádeže a spáchanie ostatných troch skutkov je datované dňom 24.09.2020 (záznam pod č. 29.), dňom 19.10.2020 (záznam pod č. 30.) a 27.05.2021 (záznam pod č. 31.), pričom prejednávane skutky sú zo dňa 06.02.2020 a 10.02.2020, z čoho je zrejmé, že ani trestné stíhanie v prejednávanej veci nebolo pre obžalovaného varovaním aby sa nedopúšťal ďalšej trestnej činnosti, ktoré skutočnosti prvostupňový súd vôbec nebral do úvahy a z pohľadu nadriadeného súdu nepochopiteľne aplikoval ustanovenie o zmiernení trestu a uloženie trestu pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby, znížil trest pod dolnú

hranicu zákonom upravenej trestnej sadzby a obžalovanému uložil trest vo výmere 44 mesiacov (3 roky 8 mesiacov), s ktorým postupom (podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona!) prokurátor súhlasil, čo je pre odvolací súd až zarážajúce, pretože v záverečnom návrhu odvolania (str. 3) navrhuje použitie § 39 ods. 4 trestného zákona per analogiam a uloženie trestu v minimálnej výmere 52 mesiacov (4 roky 4 mesiace).

Poukazujúc na vyššie rozvedené, nadriadený súd nestotožniac sa s použitím zmierňujúceho ustanovenia § 39 Trestného zákona a s výmerou trestu, ktorý bol obžalovanému V. N. uložený, v tomto kontexte prihliadol na okolnosti prípadu, spôsob spáchania trestných činov, ich charakter, skutočnosť, že sa ich obžalovaný dopustil s odstupom 8 dní, pričom sám už bol 31 krát súdne trestaný, ktoré skutočnosti vo svojom súhrne prispeli k záveru modifikovať výrok o treste v neprospech obžalovaného, ale o jeho výmere uvažoval pri dolnej hranici trestnej sadzby. Teda dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov 6 mesiacov, tj. uložený na dolnej hranici trestnej sadzby a to najmä s prihliadnutím na priznanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, v dôsledku čoho nemuselo byť vykonané dokazovanie ohľadne viny, a tiež ďalšie odsúdenia, ktorých trest odňatia slobody toho času vykonáva, resp. bude vykonávať do roku 2026. Rovnako však vzal do úvahy aj odsúdenia vo vzťahu ku ktorým ide o zahladenie, z pohľadu čoho vyhodnotil jeho sklony k páchaniu trestnej činnosti a potom uložený trest je trestom zákonným, primeraným, ktorý plne v súlade s účelom trestu tak ako to má na mysli ustanovenie § 34 Trestného zákona môže vytvoriť podmienky na prevýchovu obžalovaného k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život.

Je namieste pripomenúť, že pre ukladanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný V. N. bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, vo veci konajúci súd ho zaradil postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona na výkon uloženého trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Odvolací súd zhrnutím uvádza, že na základe podaného odvolania okresnou prokuratúrou musel byť rozsudok prvostupňového súdu zrušený vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu, kedy konajúci súd uložil obžalovanému V. N. trest uvedený vo výroku tohoto rozsudku bez použitia zmierňujúceho ustanovenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.